

somt, hvilke følger Undblivelse af at efterkomme de stillede Betingelser skulle have, at der i den Henseende tilføies Lovforslaget en udtrykkelig Bestemmelse (Ændringsforslag Nr. 2).

Endelig foreslaar Udvalget (Ændringsforslag Nr. 3), at den Ret, som Loven af 29de December 1857 § 10, jfr. § 73, hjemler en Næringsbruger til at opgive sin Ret til Næringsdriften, skal, forsaavidt Opfigelsen kun sler paa ubestemt Tid eller for visse Aar, saa at Næringsdriften derefter kan gjenoptages, bortfalde for de i Lovforslaget nævnte Næringsbrugs Bedkommende, og Grunden hertil er den, at Loven ellers vil kunne omgaaes paa en Maade, saa dens Niemed ikke opnaas. Det vil nemlig, naar det Tidspunkt nærmere sig, da Loven kan formodes at ville træde i Kraft, saa Enhver frit for at tage Borgerklub paa en Beværtningsnæring og strax derefter opgive Borgerklubbet paa ubestemt Tid, ved hvilken Fremgangsmaade den Paagældende, uden anden Afgift end et ringe Borgerklubsgebyr, sikker sig en Ret til, til et hvilket som helst Tidspunkt, naar andre Næringsveje glippe for ham, at etablere en Beværtning, og det en Beværtning, som det vil ligge udenfor Kommunalbestyrelsens Myndighed at ordne og kontrollere. En Bestemmelse i Lighed med den her foreslaaede gives i Norge i Lov angaaende Brændevinsalg og Udfkjenkning af 6te September 1845 § 11, og i Sverig i Forordning om Brændevinsalg af 18de Januar 1855 § 19.

Naar Udvalget tilraader at blive staaende ved Lovforslaget med de foreslaaede Tilføielser og udtaler den Overbevisning, at der derved vil være gjort et betydningsfuldt Skridt fremad til at fremfalde en bedre Tilstand, har man ingenlunde manglet Die for, at der er Andet og Meget paa Brændevinslovgivningens Omraade, som trænger til Forandring, men dels vilde saadanne Forslag komme til at bevæge sig paa saa forskellige Lovgebeter, at de vanskelig vilde kunne indordnes under eller sættes i Forbindelse med det foreliggende Forslag, og dels turde det være det Naturligste, at større og mere indgribende Foranstaltninger fremmes ved Forslag fra Regeringens Side. Udvalget skal derfor indskrænke sig til korteligen at berøre nogle af de Momenter, som bleve fremdragne under Sagens 1ste Behandling.

At et strengt Polititilsyn med de offentlige Beværtningssteder er af væsentlig Betydning for at begrænse de stedfindende Udskeielser, er utvivlsomt, og det tør neppe benægtes, at der i saa Henseende mange Steder kan staa Meget tilbage at ønske, men Udvalget skønner dog ikke, at der i det Niemed er Nødvendighed for at paalæde Lovgivningsmagten. Ligeform der nemlig i den Retning gives fuldvige Bestemmelser for Kjøben-

havn, hvis hele Polititilordning derhos staaer saa langt over Kjøbstedernes, saaledes fastsætter Loven af 4de Februar 1871, indeholdende Bestemmelser om Politivæsenet udenfor Kjøbenhavn, at der for hver Kjøbstad saavel som for de omtalte 6 Handelspladser skal være udfærdiget en Politivedtægt, der bl. A. skal indeholde Bestemmelser om Opretholdelse af Orden paa offentlige Beværtnings- og Forlystelsessteder. Disse Politivedtægter, der ere udarbejdede ved en Samvirken af Politiet og de kommunale Myndigheder, kunne paa samme Maade undergives Forandringer, og der gives saaledes tilstrækkelig Lødhjælp til at opnaa stærpende Bestemmelser, hvor de bestaaende Regler maatte have vist sig utilstrækkelige.

Naar det er antydet, at man burde søge at vanskeliggøre Udgangen til Beværtningsnæringerne dels ved at kræve højere Gebyrer for selve Meddelelsen af Borgerklubbet eller Næringsbeviset, dels ved at kræve en meget høj aarlig Afgift af enhver Udfkjenkningsret, maa med Hensyn til det første Punkt bemærkes, at ifølge Loven af 29de December 1857 § 12 ere alle Næringsbrug, forsaavidt angaar Størelsen af Borgerklubsgebyret, inddelte i 5 Klasser, og det højeste Gebyr i Kjøbenhavn og de større Kjøbsteder er 200 Kr. og i de mindre Kjøbsteder 100 à 150 Kr. Det er vel muligt, at Beværtningsnæringerne de fleste Steder ere klassificerede for lavt, men den kommunale Bestyrelse kan med Indenrigsministeriets Samtykke deri gjøre Forandring, og højere Gebyrer end de foran nævnte synes det ikke fornødent at gjøre Krav paa. — Hvad angaar den aarlige Afgift af Brændevinsudfkjenkning, da er denne ved Næringslovens § 72 fastsat for Gjæstgivere fra 20 til 400 Kr. og for anden Udfkjenkning fra 20 til 200 Kr. aarlig, og Afgiften bliver fastsat i hver Kjøbstad for 3 Aar ad Gangen af Kommunalbestyrelsen. Udvalget tror, at her er et Punkt, hvor det overdrevede Brændevinsforbrug kan rammes og bør rammes ogsaa udover de lovbestemte Maxima; men dertil vil forværes forskellige Foranstaltninger paa Brændevinslovgivningens Omraade, der kræve nøjagtige Undersøgelser, og man skal derfor ikke komme ind herpaa. Kun skal nævnes, at den væsentligste Gindring for en høj aarlig Afgift, ogsaa indenfor den lovbestemte Græns, ligger deri, at fornævnte § 72 forordner, at Afgiften skal være lige for Alle uden Hensyn til Bestaaenheden eller Omfanget af Enhvers Næring. For at komme til høje aarlige Afgifter af Brændevinsudfkjenkning og disses Fordeling paa en retfærdig Maade vil man, foruden at forskjellige andre Bestemmelser ville vise sig nødvendige, sikkert komme til at gaa den Vej, som den ovennævnte Forordning for Sverig af 18de Januar 1855 i §§ 8 og 10 bruger som Grundlag for Bestatningen af Brændevinsudfkjenkning, nemlig den, at Kommunal-